

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ Κ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ, 1887. ΑΡΙΘ. 229.

Συνδρο. ἔτης. ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἐξ οὐδένου, πλην τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἀνευ προκληρωμῆς.

» » » Ἐξωτερικῶ » 2.

Ἐν ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 39.

Πρὸς τοὺς

μικροὺς συνδρομητὰς τῆς
ΕΦΗΜ. ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

Ἀγαπητοὶ μου φίλοι.

Με πολλὴν εὐχαρίστησιν χαιρετίζω καὶ κατὰ τὴν νέαν ταύτην πρωτοχρονίαν ὅλους σας — ἀγόρια καὶ κοράσια, — εὐχόμενος νὰ περάσητε τὸ νέον ἔτος με ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν — νὰ ἦσθε ὑπήκοοι εἰς τοὺς γονεῖς καὶ διδασκάλους σας καὶ ἐπιμελεῖς καὶ τακτικοὶ εἰς τὰ μαθήματά σας. Πρὸ πάντων ὅμως εὐχομαὶ νὰ αὐξάνετε εἰς τὸν φόβον τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ὑπακοὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ θελήματος αὐτοῦ.

Μὴ λησμονεῖτε δὲ, μικροὶ μου φίλοι, ὅτι ὁ καιρὸς σας καὶ ὅλα τὰ ἀγαθὰ,

Ὁ Κωστάκης ἀπὸ τοῦ βήματος.

τὰ ὁποῖα ἀπολαμβάνετε, καὶ ὅλαι αἱ εὐκαιρίαι καὶ τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν σας, εἶναι τοσαῦτα τάλαντα, τὰ ὁποῖα ὁ οὐράνιος Πατὴρ σας ὡς ἐνεπιστεῦθη καὶ διὰ τὴν καλὴν ἢ κακὴν χρῆσιν, τὴν καλλιέργειαν ἢ τὴν παραμέλησιν τῶν ὁποίων εἴσθε ἀτομικῶς ὑπεύθυνοι εἰς Αὐτὸν, καὶ μίαν ἡμέραν θὰ ὡς ζητηθῇ ἀκριβῆς λογαριασμός. Ἀνάγκη ἐπομέως νὰ κάμητε καλὴν χρῆσιν αὐτῶν καὶ οὕτω λάβετε ἔπαινον ἀντὶ τιμωρίας.

Μὴ λησμονεῖτε, προσέτι ὅτι εἰς ὅς ἀποβλέπουν οἱ γονεῖς σας διὰ στήριγμα, καὶ ἡ πατρις διὰ κλέος. Εἶθε δὲ νὰ μὴ διαφεύσητε τὰς ἐλπίδας οὔτε τῶν μὲν, οὔτε τῶν δέ.

Ὁ συντάκτης

Μ. Δ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.

Προσυχὴ, παιδιὰ, ὀλίγη
Σᾶς παρακαλῶ νὰ ἴδωτε,
Καὶ κανεὶς σας ἄε μὴ φύγῃ
Ἔως δεῦν νὰ ἀκούσθε
Ὅσα εἶναι γὰ συμφέρον
Ἐπιτῶν ἑλῶν τῶν παιδιῶν,
Μικρῶν ἢ μεγαλειτέρων
Καὶ ἀπόρων ἢ πλουσιῶν.

Δὲν εἶν' καλὸν νὰ κλαίωμεν ὁπότεν ἦναι φύχος.

Ἢ δεῦν βρέχῃ, ἢ βροντᾷ κ' ἀκούεται ὁ ἦχος.
Ἢ δεῦν γίνεται χειμῶν, καὶ πίπτει πολὺ χιόνι,
Καὶ ὁ ψυχρὸς βορρῆς φυσᾷ καὶ δὲ ἡ γῆ παγωμένη.
Καὶ δὲν ἔμπορῶμε παντελῶς νὰ παίζωμεν τὰ βόλζα.
Νὰ τρέχωμεν εἰς τοὺς ἀγροὺς, στοὺς κάμπους - μ' ἐτὰ γέλοζα.
Ἄλλ' εἰς Θεὸν εὐγνώμονα νὰ ἔληθα παιδιὰ
Ἐπεὶ χιονίζει ἢ βροντᾷ κ' εἶναι κακοκαιρία.

Η ΧΑΪΔΗ

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἰβὲ προηγούμενον φύλλον.)

Φοβούμενη τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰς ἐξ αὐτῶν συνεπειάς ἡ Δέτη ἐπέπυε διὰ τοῦ χωρίου Δόρφελ χωρὶς κἀνὰ κυττάξῃ δεξιά ἢ ἀριστερά. Πολὺ ἐκ τῶν φίλων καὶ γνωρίμων αὐτῆς ἠπόρουσαν βλέποντες αὐτὴν τρέχουσαν καὶ τινες ἤρχισαν νὰ λέγουν, «Ἐπὶ ἄλλοι, τὴν Χαϊδὴν ἀπὸ τὸν κάκον τῆς! Εἶναι θαῦμα ὅτι τὸ παιδίον εἶναι ζωντανὸν καὶ μάλιστα τόσο εὐρωστον!» Ἄλλ' ὅλαι αὐταὶ αἱ παρατηρήσεις δὲν ἐμπόδιζαν τὴν Δέτην ἀπὸ τὴν πορείαν τῆς διὰ τοῦ χωρίου. Ἐφθασε δὲ ἐγκαίρως εἰς τὸν σταθμὸν, καὶ ἐμβάσα εἰς μίαν τῶν ἀμαζῶν τοῦ σιδηροδρόμου διηυθύνθη κατ' εὐθείαν εἰς Φραγφόρτην.

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Σήμαν, ἐν Φραγφόρτῃ ἔκειτο χωλὴ ἐπάνω εἰς ἀναπαυτικὴν τινα πολυθρόναν, ἐπὶ τῆς ὁποίας μετεφέρετο ἀπὸ δωματίου εἰς δωματίον εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ἡ μητέρα τοῦ θυγατρὸς Κλάρα. Συνήθως ἀπερνοῦσε τὸν περισσότερον καιρὸν τῆς εἰς τὸ σπουδαστήριον, ὅπου παντοειδῆ ὥραϊα πράγματα εἶχον τεθῆ ἐν τάξει, ὥστε νὰ προξενεῖν εὐχαρίστησιν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν. Εἰς τὸ δωματίον τοῦτο ἡ οἰκογένεια συνήθως συνήρχετο πρὸς διασκέδασιν καὶ ἀνάγνωσιν, καὶ ἰδῶ ἡ Κλάρα ἔκαμνε τὸ μάθημά τῆς.

Ἡ Κλάρα σπανίως ἦτο ἀνυπόμονος, τὴν ἡμέραν ὅμως ἐκείνην δὲν ἠδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ ἑστραφε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς πρὸς τὸ μέγα ὥρολόγιον, ἐκύτταζε τὸν ἥλιον ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ ἐφαίνετο στενωχωρημένη, διότι δὲν ἐβλεπεν ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον περιέμενεν. Ἐπὶ τέλους καλέσασα τὴν οἰκονόμον, ἐφώναζε μὲ καταφανῆ λύπην, «Δὲν θὰ ἔλθουν λοιπὸν ποτὲ, κυρία Λουκία!»

Ἡ Λουκία, ἀκούσασα ταῦτα, ἔλαβε τὸ ἐργόχειρόν τῆς καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς Κλάρας καὶ ἤρχισε νὰ κεντᾷ. Ἡ Λουκία, κατόκει εἰς τὴν οἰκίαν ἀφότου εἶχεν ἀποθάνει ἡ κυρία Σήμαν καὶ διεύθυνε τὰ τοῦ οἴκου καὶ τοὺς ὑπηρετάς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ κ. Σήμαν ἦτο ἠναγκασμένος ἕνεκα τοῦ ἐργου τοῦ νὰ ἀπουσιάσῃ συχνά, ὅλη ἡ διεύθυνσις τοῦ οἴκου εἶχεν ἀνατεθῆ εἰς τὴν κ. Λουκίαν, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως νὰ συμβουλευῆται καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ θυγατρίου τοῦ καὶ νὰ μὴ πράττῃ τι ἐναντίον τῆς θελήσεως αὐτοῦ.

Ἐνῶ δὲ ἡ Κλάρα μὲ ἀνυπομονησίαν παρετήρησεν ἐκ δευτέρου ὅτι ἦτο πολὺ ἀργά καὶ ὅτι πιθανόν ἡ κ. Δέτη νὰ μὴ ἤρχετο τὴν ἡμέραν

ἐκείνην μὲ τὸ κοράσιον, τὸ ὅποιον ἐπήγε νὰ φέρῃ ἠκούσθη δυνατὸς ἤχος τοῦ κώδωνος εἰς τὴν ἐξώθυραν, ὁ ἤχος δὲ οὗτος ἔφερε τὸν ἀμαζῶν τῆς οἰκίας, ὅστις ἦτο ἐπιφορτισμένος νὰ ἀνοίγῃ καὶ τὴν θύραν, ὅταν δὲν ἦτο ἐξω μὲ τὴν ἀμαζαν, εἰς αὐτήν.

— Ἐμποροῦμεν νὰ ἴδωμεν τὴν κυρίαν Λουκίαν τώρα, ἢ εἶναι πολὺ ἀργά; ἠρώτησεν ἡ κ. Δέτη.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι δίκη μου δουλειά, ἀπεκρίθη βαρβάρως ὁ Ἰωάννης. Πήγαινε εἰς τὸν διάδρομον καὶ τράβηξε τὸ ἐκεῖ κρεμάμενον σχοινίον καὶ ὁ Σεβαστιανὸς θὰ σὲ εἴπῃ.

Ἡ Δέτη ἔκαμε ὡς τῆς εἶπεν ὁ Ἰωάννης, ἀμέσως δὲ παρουσιάσθη ἀνήρ τις φορῶν στολὴν μὲ μεγάλα μετὰλλια κομψία, καὶ ἠρώτησεν αὐτὴν τί ἐζήτη.

— Θέλω νὰ μάθω, ἂν ἦναι καιρὸς νὰ ἴδω μίαν στιγμὴν τὴν κυρίαν Λουκίαν.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι δίκη μου δουλειά, ἀπεκρίθη ὀργίλως ὁ Σεβαστιανὸς· σὺρε τὸ σχοινίον ἐκεῖνο, (δείξας σχοινίον τι εἰς μίαν τῶν γωνιῶν) καὶ ἡ κυρία Τινέτη θὰ σὲ εἴπῃ περὶ τούτου.

Ἡ κ. Δέτη ἔσυρε τὸ σχοινίον καὶ μετ' ὀλίγας στιγμᾶς ἐφάνη εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος ἡ μορφή τῆς κ. Τινέτης, μὲ λευκὸν σκουφὸν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ σκαπτικὴν ὄψιν εἰς τὸ πρόσωπον.

— Ποῖος εἶναι αὐτοῦ κάτω; — ἐφώναζεν χωρὶς νὰ καταβῆ — καὶ τί ζητεῖτε;

— Ἐπιθυμῶ, — ἀπεκρίθη ἡ κ. Δέτη, — νὰ ἴδω τὴν κυρίαν Λουκίαν, ἐάν δὲν εἶναι ἐξώρας.

Ἡ Τινέτη ἀπῆλθε καὶ μετ' ὀλίγον ἐφάνη πάλιν καὶ προσεκάλεσε τὴν κ. Δέτην ν' ἀναβῆ μετ' ὀλίγον δὲ αὐτὴ καὶ ἡ Χαϊδὴ ἔσαντο ἐνώπιον τῆς κ. Λουκίας, ἥτις ἐδεξιῶθη αὐτάς ψυχρῶς καὶ μετὰ μικρὰν ἐξέτασιν τοῦ ἐξωτερικοῦ τῆς Χαϊδῆς, ἠρώτησεν αὐτήν.

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Χαϊδὴ. — εἶπε τὸ κοράσιον, — ἔχων προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ εἰς αὐτήν.

— Τί! ἐξεφώνησεν ἡ κυρία Λουκία. — Τοῦτο δὲν εἶναι βεβαίως τὸ βαπτιστικόν σου ὄνομα!

— Δὲν γνωρίζω παρὶ τούτου, ἀπεκρίθη ἀρελῶς ἡ Χαϊδὴ.

— Ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀποκρίνεσαι ἔτσι, παρετήρησεν ἡ κυρία Λουκία, κινήσασα τὴν κεφαλὴν τῆς. — «Μήπως τὸ κοράσιον εἶναι χωριατοπούλα, κ. Δέτη;

— Ἀνετράφη εἰς τὰ ὄρη τῆς πατρίδος καὶ δὲν ἔχει πείραν τῶν τρόπων, οἱ ὅποιοι εἶναι συνήθεις εἰς τὰς πόλεις — εἶπεν ἡ κ. Δέτη, — ἀλλ' ἔχει καρ-

διαν καλήν και αγαθήν και ταχέως θα μάθῃ νὰ συμμορφῶται μὲ τὰς συνηθείας τοῦ πολιτισμένου κόσμου. Τὸ βαπτιστικόν της ὄνομα εἶναι Ἀδελχάιδ.

(ἀκολουθεῖ.)

Η ΟΛΙΣΘΗΡΑ ΟΔΟΣ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

(Συνέχεια και τέλος)

Ἡ ὥρα τὴν ὁποῖαν ὁ Ἐρρίκος τόσον ἐπιθύμει και ἔτρεμεν, ἐφθασεν ἐπὶ τέλους. Ὅλα τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα εἶχε συγκαλέσει, ἦσαν συνηθροισμένα εἰς τὸν κήπον. Ἦτο λαμπρὸς καιρός· ὁ ἥλιος ἔλαμπεν, ὁ οὐρανὸς ἰμειδία ὡς νὰ ἤθελε νὰ γλυκάνῃ τὸ πικρὸν ποτήριον τοῦ Ἐρρίκου. Ὅχι μόνον δὲ οἱ φίλοι και συγγενεῖς του ἦσαν παρόντες ἀλλὰ και οἱ ὑπηρεταὶ τῆς οἰκίας, κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ ἰδίου. «Θέλω,» εἶπε, «νὰ ὀμιλήσω ἐνώπιον ὄλων, και σὰς παρακαλῶ θερμῶς νὰ με ἀκούσητε μέχρι τέλους χωρὶς νὰ με διακόψετε.»

Ὅλοι ἠπόρουν τί εἶχε νὰ εἶπῃ, τὸ ὁποῖον ἀπῆται τόσους μάρτυρας και τόσῃ σοβαρότητα, και ἡ μήτηρ του ἀνέμενε μὲ ἀνησυχίαν νὰ ἀκούσῃ τὴν ἐκμυστήρευσιν τοῦ φιλάτου της υἱοῦ.

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἐρρίκου ἔτρεμε κατ' ἀρχὰς, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἔγεινε σταθερά. Ὁ Ἐρρίκος ἐλησμόνησε πλέον τὸν ἑαυτὸν του, δὲν εἶχεν εἰμὴ μίαν σκέψιν, πῶς νὰ ἀθώωσῃ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἀδικήσει.

Ἡ ἐξομολόγησις του ἦτο ἐντελής δὲν ἐκρυψε τίποτε.

Ἡ μήτηρ του, ἡ Μαρία, ὁ Ἰάκωβος τὸν ἤκουον και ἀνετριχιάζον! Ναι, διότι δὲν ἐζήτει νὰ σκεπάσῃ ἢ νὰ μετριάσῃ τίποτε, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας παρίστανε και τὰ ἐλάχιστα σφάλματά του τόσον μαῦρα και ἀποτρόπαια, ὥστε ἐκ μόνῃς τῆς φωνῆς του οἱ ἀκροαταὶ του ἰνδύνον τὸν βαρὺν πόνον τῆς καρδίας του και ἐδάκρουν.

Ἀμὰ ἐπεράτωσε τὴν λυπηρὰν ἱστορίαν τῶν δύο τελευταίων ἐτῶν ὁ Ἐρρίκος ἐσηκώθη.

— «Ἐξομολογήθην,» εἶπε, «τὰ σφάλματά μου, και ἐζήτησα συγχώρησιν παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ με συγχωρήσητε σεῖς, διότι εἰσέτι δὲν ἐξεπλήρωσα τὴν ποινὴν τῶν πταισμάτων τούτων. Δὲν ζητῶ οὔτε ἀπὸ τὴν μητέρα μου συγχώρησιν, οὔτε δύναμαι νὰ τὴν ζητήσω, ἐὰν πρῶτον δὲν ἀποδείξω, διὰ μακρὰς δοκιμῆς ὅτι ἡ μετάνοιά μου εἶναι εἰλικρινής. Πιστεύω ὅτι ὅσον μακρὰν και ἀνπροβή τις εἰς τὴν ὀλισθηρὰν ὁδὸν δύναται ὁμῶς μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ

Θεοῦ και μὲ θέλησιν σταθερὰν, νὰ ἐξέλθῃ και νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος. Εἶδετε ὄλοι ὅτι ὑπῆρξα — ὅτι εἶμαι ἀκόμη ἴσως — φίλαυτος και δειλός, φίλος ἀπίστος, υἱὸς ἀπατεῶν, ἀνάξιος τῆς μητρικῆς ἀγάπης.....»

— «Ἄ! πτωχὴ μου Ἐρρίκε!» ἐφθύρυσεν ἡ μήτηρ του σχεδὸν λιπόθυμος.

— «Εἶδετε τί ἤμην, τί εἶμαι, και πρέπει νὰ ἀναγνωρίσητε ὅτι τοιοῦτο παρεθὸν δὲν ἐξαγοράζεται εἰμὴ διὰ βλοκλήρου βίου ἀφοσιώσεως και θάρρους. Ζητῶ λοιπὸν ἀπὸ τὴν μητέρα μου εἰς τὸ ὄνομα ὄλων ὄσους ἡδίκησα και ἐξηπάτησα, νὰ μοι ἐπιτρέψῃ νὰ ἀκολουθήσω στάδιον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἀναπτύξῃ εἰς τὸν χαρακτῆρά μου ἐκείνας τὰς ιδιότητες και ἀρετὰς, αἱ ὁποῖαι μοι λείπουν τώρα. Πρέπει νὰ ἀφήσω ὅτι ἔχω ἀγαπητὸν και ἐπιθυμητὸν και νὰ ἀντιμετωπίσω τὴν σκληραγωγίαν και τοὺς κινδύνους, πρέπει νὰ γείνω ναύτης, νὰ καταταχθῶ ὡς ἀπλοῦς ναυτόπαις και νὰ ζήσω ὅπως ζοῦν οἱ πτωχοὶ μας θαλασσινοὶ. Μόνον διὰ τοῦ μέσου τούτου δύναμαι νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ ἐπιστρέψω ποτὶ διωρθωμένος, και ὅτι ἡ χεὶρ, τὴν ὁποῖαν θὰ σας προσφέρω τότε θὰ ἦναι χεὶρ ἐντίμου νέου, ἀνταξία νὰ σφιγῇ τὴν ἰδικὴν σας χεῖρα.»

Ἡ μήτηρ τοῦ Ἐρρίκου ἀκούσασα τὴν ἀπόφασιν του ἀφῆκε κραυγὴν ἀπελπισίας. Ὁ Ἐρρίκος ἰγονάτισεν ἐνώπιόν της.

— «Μήτηρ μου, θέλεις νὰ με ἴδῃς ἐντίμον ἀνδρα; Ἐπιτρέψόν μοι νὰ φερθῶ αὐστηρῶς πρὸς τὸν ἑαυτὸν μου, ἐνῶ τὸ κακὸν δὲν εἶναι ἀκόμη ἀνεπανόρθωτον.»

— «Ἐχει δίκαιον,» — εἶπεν ὁ Ἰάκωβος πλησιάζων δὲ τὸν Ἐρρίκον και τοῦ ἐσφιγξε τὴν χεῖρα λέγων:

— «Σήμερον, Ἐρρίκε, εἶσαι ἐντίμος παῖς.»

— «Ἐχει δίκαιον,» εἶπεν ὁ μικρὸς Ἄρης.

— «Ἐχει δίκαιον,» εἶπεν ὁ θεῖος τοῦ Ἐρρίκου.

«Ἐσφαλε; Ἄς ἐπανορθώσῃ τὸ κακὸν.»

— «Ἄ! Ἐρρίκέ μου, εἶπεν ἡ Μαρία ἐναγκαλιζομένη αὐτὸν — «ἔχεις δίκαιον. Ἠξέυρεις ὅτι ἐγὼ σε συγχωρῶ, ἀλλ' ἐννοῶ πολὺ καλὰ ὅτι πρέπει προσέτι νὰ ἔμπορῆς νὰ συγχωρήσῃς τὸν ἑαυτὸν σου.»

— «Ἐγώ,» εἶπεν ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη, χωρὶς νὰ ζητήσῃ κανεὶς τὴν γνώμην της, ἐγὼ ἐννοῶ ὅτι θέλει ὁ Ἐρρίκος νὰ γείνη ναύτης, διότι και ἐγὼ ἀγαπῶ νὰ ταξιδεύω μὲ πλοῖον. Ὅταν ὁ Ἐρρίκος γείνη ναύαρχος, ἂν θέλῃ νὰ με πάρῃ νὰ κάμω ταξίδι μαζί του, θὰ ἦμαι πολὺ εὐχαριστημένη.»

Ναι, ὁ Ἐρρίκος εἶχε δίκαιον, ὡς τὸ ἀπέδειξεν

ἡ πείρα; διότι ἀφοῦ διὰ τῆς ἐπιμελείας, τῆς εὐπειθείας καὶ τῆς γενναιοῦτός του διήλθε δι' ὅλων τῶν βαθμῶν ἀπὸ τοῦ κατωτάτου, σήμερον, φίλτατοι ἀναγνώσταί, ὁ Ἑρρίκος εἶναι — ὄχι ναυκλήρος — ἀλλὰ πλοίαρχος, ἐπὶ τοῦ παρόντος, καὶ εἰς θέσιν νῆ προβιβασθῆ ἐντὸς ὀλίγου. Ἡ καλὴ Μαρία ταξιδεύει συχνὰ ἐπὶ τοῦ θωρηκτοῦ τοῦ Ἑρρίκου τὸ προνόμιον τοῦτο δίδεται συνήθως μόνον εἰς τὴν σύζυγον τοῦ πλοίαρχου. Μὲ ἄλλας λέξεις εἶναι σύζυγος τοῦ Ἑρρίκου. Ἡ μικρὰ ἑξαδέλφη πρὸ καιροῦ εἶναι σύζυγος τοῦ Ἰακώβου, ὅστις ἐγένετο εἰς τῶν διασημοτέρων συγγραφέων τῆς Γαλλίας — διαπρέπει ἰδίως ὡς ἱστορικός. Ὁ μικρὸς Ἄρης εἶ-

ναι συνταγματάρχης, διευθυντὴς μιᾶς τῶν ἀνατολικῶν ἀποικιῶν τῆς Γαλλίας καὶ στενὸς φίλος τοῦ Ἑρρίκου, μετὰ τοῦ ὁποῦ μάλιστα ὑπηρετήσεν εἰς τὰς τελευταίας ἐκστρατείας. Ἡ μήτηρ τοῦ Ἑρρίκου ἐσυνείθετο πλέον τοὺς κινδύνους τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ ἀναφέρει τὴν τρικυμίαν χωρὶς νὰ ὠχριάσῃ, ὅταν ὁ υἱὸς τῆς εἶναι εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ δὲ καλὸς θεὸς, πρὸ καιροῦ ἔπαυσε νὰ σφυρίζῃ τὸν προσφιλῆ του σκοπὸν. Αἱ τελευταῖαι του λέξεις ἦσαν οἱ ἐξῆς. — «Ἡμῖν βέβαιος ἐστὶ ὁ ἀνεπιβό μου θὰ διορθωθῆ ἐπὶ τέλους. Εἶχε καρδίαν εὐγενῆ, ἀλλ' ἡ ἀδελφὴ μου τὸν ἀνέτρεφεν εἰς τὰ βραμβάκια. Εὐτυχῆς ἐστὶ ἐσῶθη.»

Εἰς τὸ Σχολεῖον.

Εἰς τὸ Σχολεῖον.

Μαθήτριαί καὶ μαθηταὶ πηγαίνουσι οὐδ' σχολεῖον
Καὶ ἕκαστος εἰς χεῖράς του κρατεῖ καὶ τὸ βιβλίον.
Ἡ πρώτη μὲ τὸ δάκτυλο εἰς τὸ μικρὸν τῆς στόμα,
Ὡς φαίνεται δὲν ἔλυσεν τὸ πρόβλημα ἀέμα,
Καὶ προσκαθεῖ νὰ θυμηθῆ ἂν δύο φοραὶς πέντε
Κάμνον ὀκτὼ ἢ δώδεκα ἢ μήπως δεκαπέντε.
Τ' ἄλλα τὰ μεγαλῆτερα, ὁ Κώστας, ὁ Νικόλαος,
Ἰδὲ πῶς καταγίνονται μὲ τὰς δυνάμεις βλας
Τὸ μάθημα ποῦ θὰ εἰποῦν καλῶς νὰ ἴννοήσουν,
Καὶ μὲ τὴν ἐπιμελίαν τὰς γνώσεις των ν' αὐθήσουν.
Αἱ ἄλλαι ὀνομάζονται Εἰρήνη καὶ Σοφία
Ἄλλ' εἶναι τόσον ἀμαλῆς ὅσον ἄλλη καμμία.
Διότι καὶ τοὶ τριετείς, ποσὸς φιλοτιμία.
Τὴν ἄλλην δὲ ποῦ βλέπετε τὴν εὐμορφὴν μικρούλα
Μὲ διαρὸν τὸ πρόσωπον τὴν λέγουσι Ἀνθούλα.

Εἶν' εὐτακτος κ' ἐπιμελής, εἶναι ἀγαθοτάτη;
Εἶναι νεῖνις ζηλευτὴ, νεῖνις ἀγνοτάτη.
Αὐτὸ τὸ τελευταῖον δὲ μὲ τ' ἀνοικτὸν βιβλίον
Εἶν' ὄρρανον, τὸ δύστυχο, ὀλέρανον παιδίον.
Καὶ τ' ὀνομάζουσι ἐπὶ παιδί τοῦ Κανουὰς οἱ ἄλλοι.
Γραεὶ μικρὸ ἀπόλασε τῆς μάνας τὴν ἀγκάλην.
Ἄλλὰ τὸ πῆρε μία γρητὴ νὰ κατοική μαζὺ τῆς
Καὶ τακτικὰ εἰς τὸ σχολεῖον τὸ στέλλει σὺν παιδί τῆς.
Φίλον πιστὸν καὶ ἀληθῆ ἐπιθυμεῖ νὰ εὖρη
Ἄλλὰ κανεὶς ὡς ὄρρανον δὲν θέλει νὰ τὸ ἔτιρη.
Μία καρδιά νὰ τ' ἀγαπᾷ σ' ἐκεῖνο τὸ σχολεῖον,
Καὶ κάθητ' ὀλομόναχο ἐπάνω σὸ θρανίον.
Κ' ἕνα παράπονον πιπρὸ τὸ ἔχει τὸ καυμένο
Ἄτι τὰ πλοῦσια μισοῦν ἐν ἀπορρανοσμίον.

Δ. Δ.

*Φύλαττε τὴν γλῶσσαν σου ἀπὸ κακοῦ
καὶ τὰ χεῖρά σου ἀπὸ τοῦ νὰ λαλοῦσι δόλον.
(Ψαλμ. 18'. 13).

ΕΚ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ.

Ἐδῶ δὲ πάλιν βλέπεις τὰ ἴδια παιδιά.
 Τὰ ἴδια κοράσια δια ἐν συνοδίᾳ,
 Στὰ σπήγγα των χαρούμενα νὰ ἐπιστρέφουν τώρα
 Διότι ἐτελείωσεν ἡ τοῦ σχολείου ὥρα.
 Τὸ πωθητόν του δὲ καθ' ἑν ἤρχισε παιγνιδάκι.
 Αἱ δὴ μὲ τοὺς σφούρους των κ' ἡ ἄλλη τὸ σχοινάκι.
 Καὶ ἡ Σοφία στὴ μικρὰ, ποῦ λέγουν Φιλομήλα,
 Καὶ εἰς τὴν πρὸ μικρότερη δίδει ὠραία μῆλα.
 Ἰδέτε τὴ μικρότερη, πῶς χάρει σὰν λαμια
 Τὸ μῆλο ποῦ τῆς ἔδωκεν ἡ φίλη της Σοφία.
 Ἄλλ' ἡ Ἄνθούλα ἡ καλὴ, ἐνῶ χοροπηδοῦσε,
 Ἐγενεν ἀφνης κατηφῆς καὶ πλέον δὲν ἔμπορούσε

Ἄλλ' εἶμαι τώρα ὄρφανό, καὶ δὲν ἔχω κανένα
 Ἰὰ νὰ φρονέῃ ὡς αὐτὴ, καὶ τώρα δι' ἐμένα.
 Αὐτὴ τότε μ' ἐδίδασκε καλὸ παιδί νὰ γείνω
 Ὅταν, δὲ ἀποθάν' αὐτὴ καὶ ἐγὼ σὲν κόσμον μείνω
 Τὰς συμβουλὰς της τὰς καλὰς πάντα νὰ ἐνθυμαῖμαι,
 Ἄν θέλω ἀπὸ τὸν Θεὸν πάντα νὰ εὐνοῦμαι.
 Στὸν οὐρανὸν θέλω κ' ἐγὼ νὰ πάγω στὴ μαμά μου,
 Ἐκεῖ ποῦ θάχω πάντοτε αὐτὴ τότε σιμά μου.
 Ἐδῶ κανεὶς δὲν μ' ἀγαπᾷ, οὔτε γὰρ μὲ φροντίζει
 Ἀλλὰ μὲ ἀποστρέφονται καὶ πᾶς τις μὲ ὑβρίζει.»
 »Ἐγὼ, τοῦ εἶπεν ἡ μικρὰ, θέλω νὰ μὴ λυπηῶμαι.
 Σὲ σωματῶ καὶ σ' ἀγαπῶ σὰν ὄρφανό ποῦ εἶσαι
 Καὶ σὰν μικρὴ μητέρα σου θέλω εἰς σὲ εἶμαι
 Καὶ νὰ φρονέω διὰ σέ, καὶ μὲ ἐσὲ νὰ ἤμαι.»
 «Δὲν εἴμπορεῖς, τὸ ὄρφανό εἶπεν εἰς τὴν Ἄνθούλα,
 Νὰ κάμῃς τίποτε γὰρ μὲ γιὰτ' εἶσαι σὺ μικρούλα.»

Ἀπὸ τὸ Σχολεῖον.

Τὴν λύπην καὶ τὴν ταραχὴν νὰ κρύψῃ τὴν πολλὴν της
 Ὅταν στραφεῖσα δὲν εἶδε καὶ τὸν συμμαθητὴν της,
 Τὸ ὄρφανό, τὸ δύστυχο καὶ παραπονεμένο,
 Κ' ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σχολεῖο νὰ εὕρῃ τὸ καυμένο.
 Τὸ εὗρε δὲ νὰ κάθηται περίλυπο καὶ μόνον
 Σὲ μιά γωνίᾳ τοῦ σχολεῖοῦ ἐγκαταλειμμένο.
 Τὸ πλησιάζει συμπαθῶς καὶ τὸ ῥωτᾷ εἰ κλαίει;
 Ἄλλὰ αὐτὸ δὲν ἀπαντᾷ καὶ μόνον κλαίει, κλαίει,
 «Τί ἔχεις;» πάλιν τὸ ῥωτᾷ. «Μὴ μ' ἐρωτᾷς,» τῆς λέγει
 Καὶ τὴν προστάζει ἀπ' ἐκεῖ ἀγγήγορα νὰ φέρῃ.
 Ἐγὼ, τοῦ λέγει, «συμπαθῶ μὲ τ' ὄρφανά παιδιά
 Μ' ἐκείνους ὅσοι πάσχουσι, ρεῦθ' ἀπὸ δυστυχία,
 Καὶ ἔτρεξα νὰ σὲ εὕρῶ γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω,
 Καὶ ὅσα δὲν ἐνόησες γιὰ νὰ σοῦ ἐξηγήσω.»
 Ἐστέναιε τὸ ὄρφανό καὶ εἶπε στὴ μικρούλα,
 «Κ' ἐγὼ μητέρα, ὡς ἐσὺ, εἶχα ποτὲ, Ἄνθούλα.

«Ναί, εἴμπορῶ, εἶπεν αὐτὴ, γιὰ σὲ πολλὰ νὰ πράξω,
 Ἀνάμνη καὶ τὸ μάθημα αὐτὸ νὰ σὲ διδάξω.»
 Καὶ τότε τὸ βοήθησε τὸ μάθημα νὰ μάθῃ,
 Καὶ ἔπειτα στὸ δάσκαλο τὸ εἶπε χωρὶς λάθη.
 Καὶ ἡ μικρὰ τὸ γλύτωσε ἀπὸ τὴν τιμωρία
 Κ' ἐβγήκαν τότε μὲ φαίδρα ἀπ' τὸ σχολεῖο καρδία.
 Καὶ ἤρχισαν εἰς τοὺς ἀγρούς νὰ τρέχουν, νὰ πηδῶσι
 Καὶ ἄνθη νὰ συνάξουσι, γλυκὰ νὰ τραγυρῶσι.
 Καὶ οὕτω ἡ καλὴ κ' ἀγνή Ἄνθούλα σὰν μητέρα
 Ἐφρονέτιε κ' ἐδίδασκεν αὐτὸ κάθε ἡμέρα.
 Καὶ τ' ὄρφανό πλέον αὐτὸ δὲν ἦτο λυπημένο,
 Οὔτ' ἀμελές, ὡς ἄλλοτε, οὔτε διεστραμμένο.
 Ἄλλ' ὁλονὲν προόδευεν εἰς τὰ μαθήματά του,
 Κ' ὅλοι πολὺ ἐθαύμαζαν τὴν ἰκανότητά του.
 Καὶ βαθμηδὸν εἰς τὸ σχολεῖο δλοὺς τοὺς ὑπερέβη
 Εἰς ὅλα τὰ μαθήματα καὶ πάντοτε συνέβη

Τὸ πρῶτον ἢ τὸ δεύτερον νὰ λάβῃ τῶν βραβείων.
Ἄλλὰ τὴν πρόβον αὐτὴν τὸ ὄρανον παιδίον
Καὶ τὴν μεταβολὴν αὐτοῦ καὶ ἔβλεπεν τὴν εὐτυχίαν
Τὰ ἀποδίδει στὴν καλὴν φροντίδα καὶ φιλίαν.
Τῆς εὐσεβοῦς αὐτοῦ μικρᾶς καλῆς συμμαθητρίας.

A. A.

ΑΛΗΘΗΣ ΗΡΩΙΣΜΟΣ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

(ὡς τῆς δεσποίνης Α. ΑΓΓΕΡΕΤΟΥ)

Ὅταν ἤμην εἰς τὸ σχολεῖον, ὑπῆρχον μεταξύ τῶν συμμαθητῶν μου δύο παιδιὰ ὀλίγον ἐμοῦ μεγαλύτερα ὀνομαζόμενα, Χάρισων καὶ Βερνάνδος. Ἐθαύμαζον τὸν τελευταῖον τούτον ἐξαιρετικῶς, καὶ τὸν ἐμιμούμην εἰς ὅλας τὰς πράξεις. Οὗτος δὲν ἦτο κατὰ βάθος κακὸν παιδίον, ἀλλ' ἠγάπα νὰ δεικνύῃ πνεῦμα, καὶ νὰ περιγελά τοὺς ἄλλους. Τὸν ἐφοβούντο δὲ ὅλοι ὡς ἐκ τῆς συνηθείας του ταύτης τοῦ νὰ στρέφῃ τὰ πάντα εἰς τὸ γελοῖον, ἧτις κατίστη εἰς αὐτὸν μανία, ὥστε συνεχῶς ἐζήτει ἀφορμὴν διὰ νὰ περιγελάσῃ τινά.

Ὁ Χάρισων ἀφ' ἑτέρου ἦτο νέος μαθητῆς, τὸν ὁποῖον ὀλίγον ἐγνωρίζον.

Πρῶταν τινά, ἐνῶ ἐπηγαίνομεν εἰς τὸ σχολεῖον, εἶδομεν αὐτὸν, ὀδηγοῦντα μίαν ἀγελάδα εἰς χωράφιόν τι, διὰ νὰ βοσκήσῃ.

Μεταξὺ ἡμῶν ἦτο καὶ ὁ Βερνάνδος, τῷ παρουσιάσθη λοιπὸν κατὰλληλος εὐκαιρία, διὰ νὰ δείξῃ τὸ σκωπτικὸν τοῦ πνεύμας.

— ὦ φίλε μου! ἀνέκραξε, σὲ συχαίρω διὰ τὸ νέον σου ἐπάγγελμα! δὲν μᾶς λέγεις πόσον πωλεῖς τὸ γάλα;

Ὁ Χάρισων ἀπεκρίθη εἰς τοὺς χλευασμοὺς τούτους, μειδιῶν φιλικῶς, καὶ χαιρετῶν ἡμᾶς διὰ τῆς χειρὸς. Ἀνοίξας δὲ τὴν θύραν τοῦ φράκτου τοῦ χωραφίου εἰσήγαγε τὴν ἀγελάδα, καὶ ἐπανέκλεισεν αὐτὴν προσεκτικῶς, βεβαιωθεὶς δ' ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ φύγῃ, ἦλθε μαζί μὲ ἡμᾶς εἰς τὸ σχολεῖον.

Τὸ ἑσπέρας, ὅταν ἐσχολάσαμεν, ἐξήγαγε τὴν ἀγελάδα χωρὶς κανεὶς νὰ γνωρίζῃ πού τὴν ἐπήγαγεν. Ἐπὶ τρεῖς δ' ἡβδομάδας ἐξηκολούθει τοῦτο. Τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου ἦσαν ὅλα πλουσιῶν οικογενειῶν, καὶ τινὰ ἐξ αὐτῶν, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἦτο ὁ Βερνάνδος, εἶχον τὴν ἀνοησίαν νὰ περιφρονῶσι μαθητὴν βόσκοντα ἀγελάδα.

Οἱ χλευασμοὶ τοῦ Βερνάνδου ἦσαν ἀτελείωτοι. Προφασιζόμενος ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὴν ὄσμην τοῦ σταύλου, δὲν ἤθελε νὰ κάθηται πλέον πλησίον τοῦ Χάρισων.

Ἄλλ' ὁ Χάρισων ὑπέφερε τὰ πάντα μετὰ καρτερίας, καὶ οὐδέποτε τὸν εἶδον ὀργισθέντα. — Ἡμέραν τινὰ ὁ Βερνάνδος τῷ εἶπε, πονηρῶς μειδιῶν «Ὁ πατήρ σου Χάρισων θὰ ἔχῃ σκοπὸν νὰ σὲ κάμῃ γαλακτοπώλην. Σὲ συμβουλεύω δὲ νὰ μὴ ῥίπτῃς πολὺ νερὸν εἰς τὸ γάλα σου.» — Ὅλα τὰ παιδιὰ ἐκάγχασαν, ἀλλ' ὁ Χάρισων ἀπεκρίθη χωρὶς νὰ φανῇ διόλου συγχισμένος.

— Μὴ φοβοῦ, ἂν γείνω ποτὲ γαλακτοπώλης θὰ πωλῶ μὲ σωστὰ μέτρα καὶ καθαρὸν γάλα; δύνασθε ὅλοι νὰ ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμέ.»

Τὴν ἐπαύριον ἐγένετο ἡ διανομὴ τῶν βραβείων, ὁ Χάρισων δὲ καὶ ὁ Βερνάνδος ἔλαβον τὰ πρῶτα, καθόσον ἀληθῶς ἦσαν οἱ ἐπιμελέστεροι καὶ ἰκανώτεροι τῶν μαθητῶν.

Μετὰ τὴν διανομὴν τῶν βραβείων ὁ διευθυντῆς τοῦ σχολείου εἶπεν, ὅτι εἶχεν ἰδιαιτέρον χρυσοῦν μετάλλιον, τὸ ὁποῖον σπανίως ἐδίδοτο, ἄχι μόνον ἔνεκεν τῆς ἀξίας αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ διότι σπανίως παρουσιάζετο εὐκαιρία ταιαύτη. Τὴν τελευταίαν φοράν — εἶπεν, ἦτοι πρὸ τριῶν ἔτων, εἶχε δοθῆ εἰς ἓνα ἐκ τῶν μαθητῶν ὅστις εἶχε σώσει τυφλὴν τινὰ κινδυνεύουσαν νὰ πνιγῇ καὶ ἐζήτει τὴν ἀδειαν νὰ διηγηθῇ μίαν ἱστορίαν.

— « Πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἀνεπέτουν εἰς τὸν ἀέρα μαθηταὶ τινες χαρτίνοὺς ἀετοὺς ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ, ὅτε ἐν παιδίον ἐφιππον ἤρχετο ἐκ τοῦ μύλου ὁ ἵππος ἐτρόμαξεν ἰδὼν ἓνα ἀετὸν, καὶ ἐρριψε κατὰ γῆς τὸν ἀναβάτην, ὅστις ἐκτύπησε πολὺ καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ σηκωθῇ.

Ἄνθρωποι τινες τὸν ἀνήγειρον καὶ τὸν μετέφερον εἰς τὴν οἰκίαν του, οἱ δὲ σκληροὶ μαθηταὶ ἠδιαφόρησαν, καὶ ἐξηκολούθησαν τὸ παιγνίδιον, μολοντι οὗτοι ἦσαν ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ.

Ἐν τούτοις ἄλλο παιδίον, ἀπὸ μακρὰν ἰδὼν τὸ συμβᾶν, ἐπλησίασεν, ἐβοήθησε, συνώδευσε τὸν πληγυμένον εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ ἔμεινε διὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν μάμμην αὐτοῦ. Ἐμαθεν ἀμέσως ὅτι μόνος πόρος ζωῆς τῆς πτωχῆς γυναικός, ἦτο τὸ γάλα τῆς ἀγελάδος τῆς, καὶ τότε τί θὰ ἐπραττεν; Ἦτο γραῖα καὶ ἀδύνατος, ὁ δὲ ἐγγονός τῆς, ὅστις μόνος ἠδύνατο νὰ ὀδηγῇ τὴν ἀγελάδα εἰς τὴν βοσκήν, θὰ ἦτο ἀνίκανος ἴσως ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας! ..

« Μὴ ἀνησυχῆς καλὴ μου μητέρα, εἶπεν ὁ μαθητῆς, εὐκόλως δύναμαι νὰ σᾶς κάμω τὴν ὑπηρεσίαν αὐτήν.» — Ἡ γραῖα ἐδέχθη μετ' εὐγνωμοσύνης. Ἄλλ' αἱ φροντίδες τοῦ μαθητοῦ δὲν ἔμειναν ἕως ἐδῶ. Ἐχρειαζόντο χρήματα διὰ τὰ φάρμακα, ἡ δὲ μάμμη τοῦ Ἑρρίκου δὲν εἶχε καὶ ἦτο ἀνήσυχος. Ὁ μαθητῆς εὐγενῶς τὴν καθυσάχασεν, εἰπὼν, ἐγὼ ἔχω ὀλίγας δραχμάς, τὰς ὁποίας μοῦ

ἔστειλεν ἡ μήτηρ μου προχθὲς διὰ νὰ ἀγοράσω ὑποδήματα, νομίζω δὲ ὅτι δύναμαι νὰ περάσω χωρὶς αὐτὰ, διότι τὸ σπουδαιότερον εἶναι ν' ἀναρρώσῃ τὸ παιδίον σας τὸ ταχύτερον.

— ὦ! εἶπεν ἡ μάμμη δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ δώσητε τὰ χρήματα ταῦτα, ἀλλ' ἰδοὺ τὰ ὑποδήματα τὰ ὅποια ἠγόρασα διὰ τὸν Ἑβρίκον, ἐπειδὴ

κατάλληλα δι' αὐτόν. Ἐκτοτε ὠδήγει τακτικῶς τὴν ἀγελάδα εἰς τὴν βοσκήν, μὲ τὰ χονδρὰ ἐκείνα ὑποδήματα. — Ὅτε οἱ συμμαθηταὶ τοῦ τὸν εἶδον νὰ βόσκη καθ' ἑκάστην μίαν ἀγελάδα, τὸν ἐχλεύασαν τὰ χωρικά μάλιστα σανδάλια τοῦ, ἐγένοντο ἀντικείμενον γενικῆς ἰλαρότητος· ἀλλ' οὗτος ἐξηκολούθει νὰ ἐκπληρῶι εὐχαρίστως τὸ κα-

Ἐπιρηξὶς ἡρασιτείου εἰς τὰς Σανδουϊκὰς νήσους

αὐτὸς δὲν θὰ δυνηθῇ ἐπὶ πολὺν καιρὸν νὰ περιπατήσῃ, θὰ μὲ ὑποχρεώσῃ νὰ τ' ἀγοράσητε, καὶ οὕτως ἐξοικονομεῖται τὸ πρᾶγμα. Ἐκείνη δὲν ἐσκέφθη ὅτι οἱ μαθηταὶ δὲν ἠδύναντο νὰ φοροῦν τιαυτὰ ὑποδήματα, ἀλλ' ὁ ἐν λόγῳ μαθητῆς δὲν ἐδίστασε νὰ τὰ λάβῃ καὶ τὸ ἔκαμε μὲ τόσῃ εὐχαρίστησιν, ὥστε ἡ γραία δὲν ἐσκέφθη καθ' ὅλου ὅτι δὲν ἦσαν

ἄθλιον, τὸ ὅποιον μόνος τοῦ εἰς ἑαυτὸν ἐπέβαλλε, μὴ ζητῶν οὔτε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν διαγωγὴν τοῦ, οὔτε νὰ κρυφθῇ, αἰσθανόμενος ἑαυτὸν εὐτυχῆ, διότι ἔπραττε τὸ καλόν. — Χθὲς, ἐξηκολούθησεν ὁ Διευθυντῆς, τυχαίως εἰς ἓκ τῶν διδασκάλων μας, ἀνεκάληψε πάντα ταῦτα. — Ἀποτείνομαι τώρα πρὸς σᾶς, φίλοι μου, δὲν

είναι ηρωική ή διαγωγή του μαθητού τούτου;»
Μάλιστα! έκραξαν πάντες.

Τότε στραφείς προς τὸ μέρος, όπου ἐκάθητο ὁ Χάρισων, καὶ εἶπεν:

— Χάρισων, φίλε μου, μὴ κρύπτεσαι· ἀφοῦ δὲν φοβεῖσαι τὸ γελοῖον, πρέπει νὰ ὑποφέρῃς θαρραλέως καὶ τὸν ἔπαινον. Ἐλθέ, νὰ λάβῃς τὸ μετάλλιον, τὸ ὁποῖον σοὶ προσφέρωμεν, ὡς δείγμα τῆς δικαίας ἐκτιμῆσεώς μας διὰ τὴν διαγωγὴν σου ταύτην!

Ὁ Χάρισων, ἠγέρθη τεταραγμένος, καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸν διδάσκαλον, ὅστις τῷ προσέφερε τὸ μετάλλιον με ἐνθαβρυντικούς λόγους, ἐνῶ οἱ συμμαθηταὶ τοῦ ἐχειροκρότου καταγώδως.

Ἐκτοτε προσκολλήθη ἐν τὸν Χάρισων, καὶ ἡ φιλία τοῦ κατέστη μεγάλη εὐλογία εἰς ἐμὲ, καθ' ὅτι ἐμίσει τὸν φθόνον καὶ τὴν ματαιότητα, ὅλαι δ' αὐτοῦ αἱ πράξεις διευθύνοντο ἀπὸ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπην.

Μικροὶ μου φίλοι μιμήθητε τὸ παράδειγμα τοῦ Χάρισων.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ Α. ΑΓΓΕΡΕΤΟΥ.
γεν. Χονδροπόδη.

ΠΟΙΪΚΤΙΚΑ

Τὸ Πάσχα τῶν μὲν Ἀσινῶν πίπτει ἐπὶ τὴν 29ην Μαρτίου, τὸ δὲ τῶν Ὁρθοδόξων τὴν 2ην Ἀπριλίου.

— Ἐκλείθει τὸ μὲν Ἡλίον θέλουσι συμβῆ δύο* ἡ μὲν μερικὴ τὴν 10 Φεβρουαρίου, ὁρατὴ μόνον εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, ἡ δὲ ὅλη τὴν 7ην Αὐγούστου ὁρατὴ εἰς Ῥωσσίαν* τῆς δὲ Ζελήτης δύο, ἀμφότεραι μερικαί, ἡ μὲν τὴν 27 Ἰανουαρίου ὁρατὴ εἰς τὰς Σανδουκίτικὰς νήσους, ἡ δὲ τὴν 22 Ἰουλίου ὁρατὴ ἐν Ἀρμενίᾳ.

— Μία ἀλληγορία. Βόμβυξ τις (πολύχρον πτηνὸν τῆς Ἀμερικῆς) ἀπῆλθὲ ποτε μίαν πεταλοῦδαν, ευχαριστήσας δὲ ἀπὸ τὴν ὠραιότητα τοῦ σώματος καὶ τὴν στέϊν τῶν πτερυγῶν τῆς, τῆς ἐπράτεινε νὰ κάμωσιν διηλεκτὴ φίλιαν.

— Δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὴν πρότασίν σου, — εἶπεν ἡ πεταλοῦδα, — ἐπειδὴ σὺ μίαν φορὰν μὲ περιεφρόνησας καὶ μὲ ὀνόμασας Μάραν.

— Ἀδύνατον! ἐξεφώνησεν ὁ βόμβυξ — ἐγὼ πάντοτε εἶχον μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τοιαῦτα ὠρατὰ πλάσματα ὡς σέ.

— ἴσως ἔχεις ῥάρα, εἶπεν ὁ βόμβυξ, ἀλλ' ὅταν μὲ περιῦβρισες ἡμῖν σκόληξ. Συγχώρησόν με δὲ νὰ σὲ δώσω μίαν μικρὰν συμβουλήν: Ποτὲ νὰ μὴ περιφρονῇς τὴν ταπεινὴν, διότι πιθανὸν μίαν ἡμέραν νὰ γένη ἀνωτέρω σου!

— Αἱ γυναῖκες ἐν ταῖς Ἰνδίας. Εἰς τὰς Ἰνδίας ὑπάρχουν ἤδη 206,000,000 γυναικῶν, 20,000,000 τῶν ὁποίων ζοῦν εἰς χρεῖαν!

— Τὸ μέγιστον κατόρθωμα τῆς μηχανικῆς εἶναι διὰ τὴν ἐν Μετρίκῳ 13 μίλιον τὸ μήκος, καὶ 131—164 ποδ. τὸ βάθος εἰς τὸ ἄνω μέρος αὐτῆς ἔχει πλάτος 262—328 ποδῶν! Σιδηρόδρομος δὲ διέρχεται ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς καθ' ὅλον τὸ μήκος.

— Αὐτόχθονες Ἀμερικανοί. Ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτεῖαις τῆς Ἀμερικῆς ἀπομένουσιν εἰσέτι ἐκ τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς χώρας ἄμικτοι μὲν 259,244* μικτοὶ δὲ 18,412.—Ἐκ τῶν ἄμικτων 37,123 δύναται νὰ ἀναγινώσκουν τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν καὶ 11,344 τὴν ἰνδοίαν, ἥτις κα-

τέστη πρὸ πολλοῦ γραπτή, καὶ 6,635 δύναται νὰ ἀναγινώσκουν καὶ τὰς δύο.

Ἐξ ὅλων 66,711 φέρουσιν ὀλόκληρον τὴν εὐρωπαϊκὴν ἐνδυμασίαν καὶ 61,828 κατὰ τὸ ἡμισυ—27,386 ἐργάζονται εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ πολιτισμοῦ, κατοικοῦντες εἰς 17,812 οἰκίας. Τὸ παρελθὸν ἔτος 3,198 ἔμαθον νὰ ἀναγινώσκουν.

Ἐξ ὅλου τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἰθαγενῶν 30,544 εἶναι μέλη χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν, τούτων δὲ 14,550 εἶναι ἄνδρες καὶ 15,294 γυναῖκες. Ἐχουσὶ δὲ οὗτοι 155 ἐκκλησίας καὶ συνεσφύρουσι κατ' ἔτος 90,000 φρ. διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ λαοῦ καὶ 35,000 πρὸς ἄλλους θρησκευτικοὺς καὶ φιλανθρωποῦς σκοποῦς.

— Μαῦροι ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτεῖαις τῆς Ἀμερικῆς. Εἰς ὅλας τὰς Ἠνωμένας Πολιτεῖας ὁ ἀριθμὸς τῶν Μαύρων ἀνέρχεται εἰς 7 περίπου ἑκατομμύρια ψυχῶν ἅπαντες ἀπελεύθεροι, ἐνῶ πρὸ 25 ἐτῶν ἦσαν ὅλοι ἀνδράποδα, δούλοι.

— Νορμόνες ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτεῖαις τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ θρησκευτικὴ αὐτῆς αἵρεσις ἀριθμεῖ 138,000 ψυχῶν! τούτων εἰς μόνην τὴν περιοχὴν τῆς Οὐτάχ κατοικοῦν 24,000 Σκανδιναβοί!

— Τὰ πλοῦτη τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ 1880 ὁ πλοῦτος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ὀπλολογήσῃ εἰς 44 περίπου δι: ἑκατομμύρια τάλληρα, ἥτοι εἰς 250,000,000,000 φράγκα. Τὸ ποσὸν τοῦτο εἶναι ἰκανὸν νὰ ἀγοράσῃ ὀλόκληρον τὴν Ῥωσσίαν καὶ Τουρκίαν, τὴν Σουηδίαν καὶ Νορβηγίαν, τὴν Δανιμαρκίαν καὶ ὅλην τὴν Νότιον Ἀμερικὴν! — δηλ. τὰς γαλίας τῶν, τὰ μεταλλεῖά τῶν, τὰς πόλεις τῶν, τὰ καλάτιά τῶν, τὰ ἐργοστάσιά τῶν, τὰ πλοῖα, τὰ ποιμνία καὶ τὰς ἀγέλας τῶν, τὰ ζουδοῦρικά τῶν, τὰ χρῆματά τῶν, τοὺς θρόνους τῶν, τὰ σκήπτρά τῶν, τὰ διαδήματα τῶν καὶ πᾶσαν τὴν περιουσίαν τῶν κατοίκων αὐτῶν ἀνερχομένην εἰς 177,006,000 ψυχῶν!

— Ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἀνέρχεται εἰς 58 περίπου ἑκατομμυρίων ψυχῶν.—Τούτων 7 περίπου εἶναι ἄποικοι, οἱ λοιποὶ ἐντόπιοι. Τὸ πᾶν εἶναι δημοκρατικόν. Ὁ ἀνώτατος ἀρχὸν ὀνομάζεται Πρόεδρος καὶ ἐκλέγεται κατὰ τετραετίαν, κυβερνᾷ δὲ τὴν χώραν διὰ ὑποργῶν συνστασμένων ἐξ ἐπτά προσώπων, τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἐκλέγει κατὰ βούλησιν.

Ὁ μισθὸς τοῦ Προέδρου εἶναι 300,000 σχεδὸν φράγκων, ἐκάστου δὲ τῶν ὑποργῶν του 40,000 φρ.

— Ὑπολογίζεται, ὅτι κατὰ τὸ τέλος τοῦ τρέχοντος αἰῶνος αἱ Ἠνωμέναις Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς θὰ ἔχωσιν 100,000,000 κατοίκων!

— Εἰς μόνον τοὺς Ἀμερικανικοὺς ἐπισκέπτας τῶν Παρισίων ἐν μόνον ἐργοστάσιον ἐπόλησε περίου χειροκτὰ ἀξίας πέντε ἑκατομμυρίων φράγκων!

Τὰ ζῶα ὡς γεγασταὶ καὶ ἐκτελεσταί.

— Αἱ Χελιδόνες εἶναι μεγάλοι καταστροφεῖς τῶν μυιῶν, ὁ δ' ἀριθμὸς τῶν καθ' ἑκάστην συλλαβηνομένων ὑπ' αὐτῶν εἶναι μέγιστος. Συχνάκις βλέπομεν αὐτὰς περιπετώσας ἀνωθι τῆς ἐπιφανείας ρυάκων ἢ λιμνῶν, ἀγρῶν ἢ ὁδῶν με ἀνοικτῶν τὸ στόμα, μυριάδες δὲ μυιῶν, ἵναιτε ἀοράτων εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν, εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ καὶ καταβροχθίζονται.

— Οἱ Κόκτορες εἶναι ἐξυλοργοὶ ἐπιτήθειοι καὶ τέκτονες εὐφρεῖς. Κόπτοισι δένδρα διὰ τῶν ὀδόντων τῶν καὶ ἀφοῦ κατασκευάσουν τὴν οἰκίαν τῶν, τὴν ἀλείφουν ἔσωθεν πολὺ ἐπιτηθείως με πηλόν, καὶ τὴν χωρίζουν εἰς δωμάτια τοῦ ἴπου, τῆς γένουσι καὶ τῶν ἀποθηκῶν.

— Αἱ Σφήκες κατασκευάζουν χάρτην ἐξ ὕλικου, ἐκ τοῦ ὁποῖου κανὲν ἄλλο εἶδος χάρτου δὲν κατασκευάζεται.

— Τὰ ὄφιδάκι πτηνὰ εἶναι μουσικοὶ, κανεῖς δὲ μουσικὸς δὲν δύναται νὰ ἐξισωθῇ με αὐτὰ κατὰ τὴν ἄρμονίαν.

— Αἱ Μέλισσαι εἶναι ἄριστοι γεωμέτραι, διότι κατασκευάζουν τὰς κυψέλας τῶν τόσων τεχνήντως, ὥστε οἰκονομοῦν καὶ ὕλικόν καὶ τόπον, καὶ ὁ ἄριστος δὲ μαθηματικὸς δὲν δύναται νὰ φέρῃ βελτίωσιν εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς κυψέλης.

— Ἐν Μελίτῃ ὑπάρχει γάτα τις, ἡ ὁποῖα πᾶσαν πρῶταν ἀδηγεῖ τὰς ἀγαλάδας εἰς τὴν βοσκὴν καὶ ἐπαναφέρει αὐτὰς εἰς τὴν οἰκίαν τὸ ἑσπέρα!